

TEDENSKESLIKKE

PRILOGA

DOMOVINI

Leto III.

V Ljubljani, dne . 3. marca 1927

Štev. 9

Srbski pevci v Ljubljani

Zli povojni val, ki je zajel s svojimi slabimi posledicami ves svet, se kar noče in ne more umiriti. Dan za dnem prihajajo gorji pojavi in človeka se loteva strah, kaj bo vse še nastalo in jeli bomo v stanju vse to srečno zmagati. Narodna, posebno pa strankarska nasprotstva so izigrana do skrajnosti in povsod prevladuje umazana človeška sebičnost in nezdravo častililepje.

Toda skozi vse te črne oblake pa le tu pa tam posije zlat solnčni žarek, ki nam priča, da je nad nevihtami jasno nebo, da so na svetu še ljudje, ki ljubijo lepoto, katera izvira le iz dobrih, poštenih duš in da bodo mogoče tudi ti enkrat, prej ali slej odločevali.

Take vesele dni, ki nam vlivajo nova upanja na lepšo bodočnost, smo doživeli baš

v pretečenem tednu v Ljubljani. Iz Beograda iz naše prestolice je prispelo v Ljubljano staro, slavno beograjsko, akademsko pevsko društvo »Obilič«, ki goji že skoraj pol stoletja lepo pesem in se kosa z najmočnejšimi in najboljšimi zbori. Poset beograjskih pevcev je imel dvojni izredno važni pomen. Akademiki so nas seznanili z lepo, otožno ravninsko srbsko pesmijo, ki se zelo razlo-

čuje od naše slovenske planinske, največkrat poskočne pesmice. Kakršna je pokrajina, taka je navadno tudi pesem. Zato ni res, kar nekateri trdijo, da naše pesmi niso slovanske, marveč, da so sorodne nemškim. Nemci v planinah imajo pač podobne našim pesmim, oni v ravninah, v Nemčiji pa imajo primerne ríjilovi domovini. Kdor pa je res pravi prijatelj lepe pesmi, bo spoznal v vsaki pesmi, ali je lepa, ali ne, ali je zapeta iz duše ali pa naučena brez občutkov.

Zbor, ki šteje nad 80 mladih čilih moških in ženskih glasov je predvajal v veliki Unionski dvorani nebroj najlepših srbskih pesmi, ki so globoko segale in nam pričale, koliko lepote je med našimi južnimi brati. Zapeli so

tudi nekaj veselili, ki so pa seveda vse drugače izzvenele, kakor naše, toda razumeli smo jih popolnoma. Zelo važna pa je bila tudi druga stran, morda še važnejša, za sedanje čase. Pevci akademiki so videli naše kraje in se seznanili z našimi akademiki in baš to je najpotrebnejše. Akademiki so mladi ljudje, polni lepih idealov, naši bodoči duševni delavci. Oni se na lastne oči prepričajo, da to ni resnica, kar govorijo in pišejo koristolovni vsakdanježi, češ Slovenci so taki in taki, nasprotno pa nam zopet o Srbih in Hrvatih. Le v takih posetih mladine in v medsebojne spoznavanju je mogoč naš spas, ureditev naših državnih in arodnih vprašanj.

Škoda, da mladi pevci niso prihitefi k nam v lepšem času, da bi bili imeli priliko ogledati si tudi pokrajinske krasote Slovenije in se seznaniti z ostalim delom naroda in narod ž njimi. Upajmo pa, da so ponesli lepe spomine med naše južne brate in da nas še posetijo, bodisi kot pevci, izletniki ali v kakršnem drugem poslu.

S srbsko pesmijo pa nas seznanjajo tudi naši fantje, ki služijo vojake v Srbiji. Lepo jih je poslušati, ko zapojejo lepe srbske popevčice. Srbi in Hrvatje pa so se naučili mnogo naših pesmic in jih zelo čislajo. Radi jih zapojejo tudi na svojih koncertih. Tako bo, upajmo, lepa pesem zmogla, kar ni uspelo mnogim drugim.

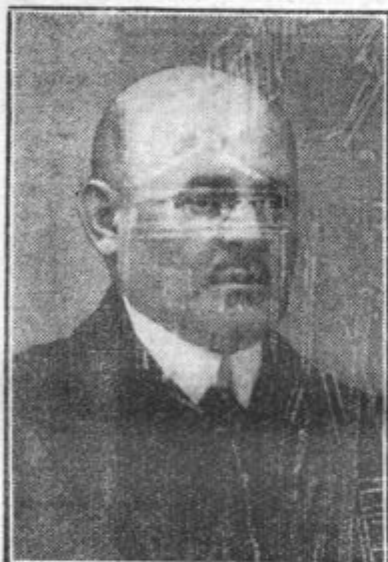

Mariborska oblasna skupščina v porotni dvorani sodišča v Mariboru pri svojem prvem zasedanju.

Dr. Fran Windischer, znan zaslužni go-spodarski strokovnjak, ki je te dni ob-hajal svojo 50-letnico.

Levo:

Pretečeni teden so položili v Mariboru k večnemu počitku zemeljske ostanke veleza-sluznega moža bivšega rav-natelja **Matije Pirca**, rojene-ga v Kropi na Gorenjskem. Umrli je bil neutrudljiv kul-turni delavec. Spisal je več knjig, v katerih je temeljito opisal našo zemljepisno le-go in velike zgodovinske do-godljaje, izredno važne za razvoj naše države. Kljub njegovi izredni marljivosti, njegovi visoki naobraženosti in strokovnjaškim sposob-nostim, so ga upokojili nje-govi politični nasprotniki, kar je bilo delni povod nje-govi mnogo prerani smrti.

Gojenke kuhinjskega tečaja, ki se je vršil pod vodstvom Kola jugoslov. se-ster v Marenbergu.

Lepa skupina narodnih noš iz plesa Jadranske straže v Unionu.

Na desni: **I. Dornič** in **I. Jalen**, ki sta izgradila veliko smuško skakalnico v Mojstrani na Gorenjskem, kjer se je vršilo tekmovalno skakanje in privabilo na ta dan nebroj izletnikov

Zveri, ki se še dandanes nahajajo v naših gozdovih

Na desni naša povsod najbolj znana ropna žival, botra lisca, v lepi zimski noči.

Dočim so Gorenjci in Štajerci že skoraj pozabili na medveda in jih poznajo le še iz pravljic, menažerij in muzejev, niso na Dolenjskem in Notranjskem nič kaj posebno redkega. Posebno v Ribniški dolini, v Kočevju in v okolici Loža jih kmetje in gozdni delavci večkrat srečajo. Ker pa so medvedje izredno mi-

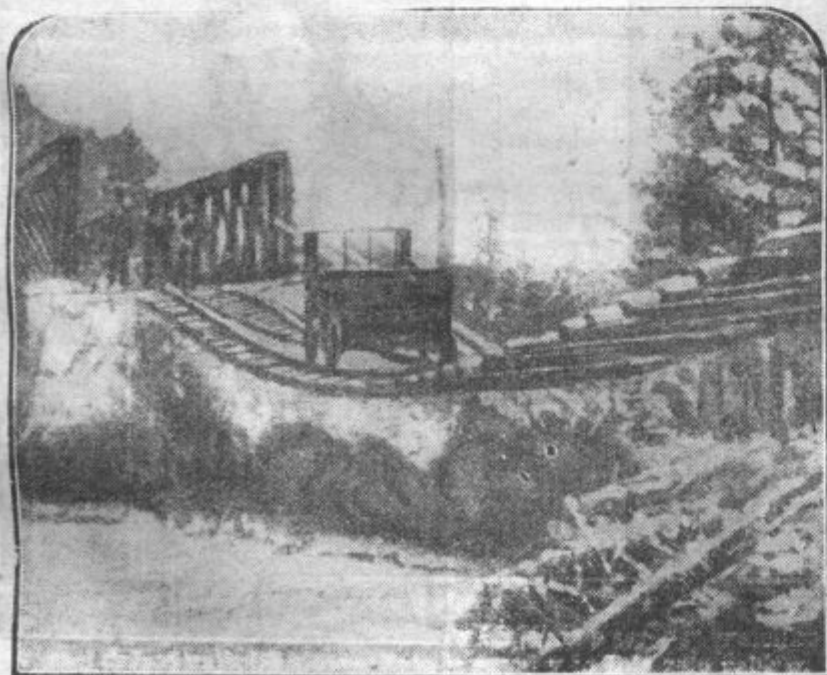
rogljubni, se, če le mogoče, umaknejo ljudem. Ni še znan primer, da bi medvedje kedaj napadli človeka. Pa tudi živine se polotijo prav redko. Navadno se žive od mravelj, razne golazni in gozdnih sadežev. Tu pa tam se spravijo na kako njivo in pohlastajo kak oves, seveda ga še več pohodijo kakor poiščejo. Ker medvedje ne povzročajo posebne škode, jih lovci goje in le malo odstrelje. Posebno poleti jim prizanašajo, ko ustreljen medved ne nudi nobenega haska. Po zimi medvedje sicer spe v podzemskih jamah, toda kadar se pa vreme odjuži, pridejo izbrlogov in takrat si lovci tuptam poiščejo kakega velikega kosmatinca. Velikega ustrelenega medveda vidimo na naši sliki, ustrelen je bil v kočevskih gozdovih. Velika, lepa žival zelo dviga zanimivost naših pokrajin in nas radi tega zavidajo mnogi tujci. V srednji Evropi žive medvedje izven naše države, ki ima nekaj medvedov tudi v Bosni, Hercegovini in Makedoniji, le še v Karpatih, kjer pa so jih tudi že zelo izredčili. Škoda bi bilo, ako bi jih zatrli. Največ medvedov pa je v Sibiriji, kjer jih mnogo postrelje radi lepe kožuhovine.

Veliko večji nepridni pravil pa so nikdar sili, večni požeruki volkovi. Ti za vso pokrajino nesrečni roparji so se priklatili v naše kraje med svetovno vojno in jih skoraj ni mogoče več zatreti. Volkov je največ v kočevskem okraju, kjer prete uničiti srninska lovišča, ki donšajo občinam izredno visoke dohodke. Pa tudi med domačimi pasočimi živali delajo veliko škodo, lotijo se vsega od jagnjeta do vola.

Niž posebno dobrodošli kmetovalcem pa niso tudi divji prašiči. Tudi ti divji ščetinarji so se pri nas v večjem številu pojavili med in po vojni. Baš tako kakor njih domači bratci rijejo po gozdih in poljih in delajo največjo škodo v krompirju in koruzi. Najraje životarijo v hrastovih gozdovih, kjer se hranijo z želodom. Divji prašiči se kaj radi valjajo po mlakužah in potrebujejo precej vode. Ako ni želoda ali kake druge hrane, se ščetinarji preselijo, toda prihodnje leto se kaj radi povrnejo. V gozdovih pa opravljajo prav koristna dela, uničijo pri rljenju nebroj črvov in golazni. Vse slikane zveri so bile ustreljene v kočevski okolici.

Po zadnjem potresu pretrgan most v Hercegovini.

Dešno:

Viktor Tančič, posebno med slovenskimi gostilničarji priljubljeni nadzornik pivovarne »Union« je obhajal svojo šestdesetletnico.

Levo:

Slika iz Mehike. Slamnat koča v Mehiki, nazvana »rancheria«.

Levo:

Henrik Pestalozzi s svojim vnukom. Teden je ves izobraženi svet obhajal stoletnico tega velikega švicarskega vzgojitelja in šolnika, po katerem je tudi naš Slomšek posnel mnogo koristnega.

Desno:

Velikomestna slika. Ženevski čistilci kanalov pri poslu.

Mlada Američanka s svojima krotkima leopardoma, ki ju vodi kot kučke na sprehod. Leopard je drugače zelo krvoločna zver.

Bivši nemški cesar Viljem s svojo drugo ženo, ki živita v izgnanstvu na Holandskem.